

Besvarelse af samrådsspørgsmål B

Samrådsspørgsmål B:

”Ministeren bedes redegøre for forudsætningerne for provenuberegningerne bag ophævelsen af ligningslovens § 33 A, særligt set i lyset af de store danske virksomheders udmeldinger om, at afskaffelse af ordningen vil have negative konsekvenser, der undergraver det forventede skatteprovenu.”

Svar:

Lad mig begynde med ganske kort at opridse baggrunden for ophævelsen af ligningslovens § 33 A.

Ophævelsen af ligningslovens § 33 A er et element i den skattereform, som et bredt flertal i Folketinget for kort tid siden vedtog, og som jeg mener, at vi alle både kan være glade for og stolte af.

Det er en skattereform, som skaber ny vækst og flere job i Danmark, og som også sikrer, at almindelige lønmodtagere får mere ud af at arbejde.

På længere sigt skønnes skattereformen at medføre en forøgelse af beskæftigelsen på mere end 15.000 personer, og reformen vil tilmed betyde en varig forbedring af de offentlige finanser på ca. 2,7 mia. kr., så vi får bedre råd til vel-

færd og investeringer i fremtiden. Dette er i meget korte træk den sammenhæng og den helhed, som ophævelsen af ligningslovens § 33 A indgår i.

Nu er det jo sådan, at når man gennemfører en fuldt finansieret skattereform, så vil det som oftest være sådan, at de fleste godt kan lide det søde, mens ikke ret mange kan lide det sure. Sådan er det tilsyneladende også her.

De fleste er glade for lettelserne i skatten på arbejdsindkomst. Det gælder både virksomheder og lønmodtagere, og her skal vi også huske på, at vi ved at sænke skatten på arbejdsindkomst imødekommer et højt prioriteret ønske hos virksomhederne.

Men der er vanen tro ikke den samme begejstring for finansieringselementerne, og her er ophævelsen af ligningslovens § 33 A jo nok det enkeltelement i skattereformen, der har påkaldt sig størst opmærksomhed både før, under og efter Folketingets behandling af lovpakken.

Det kan der være mange grunde til, og lad mig derfor rede-gøre for, hvorfor jeg mener, at denne regel skulle ophæves.

Jeg mener helt grundlæggende, at hvis man er fuldt skattepligtig til Danmark, og man har en indkomst, så skal man også betale skat i Danmark. Hvorfor skal man så det? Det skal man, fordi Danmark er et velfærdssamfund, og det mener jeg, at vi skal værne om.

Den danske velfærdsmodel bygger på et solidarisk princip. Den danske velfærdsmodel bygger på princippet om, at man

yder efter evne og nyder efter behov, og her skal det ikke være sådan, at man kan smyge sig udenom. Vil man have ret til at nyde de goder, som velfærdssamfundet gør det muligt at nyde, så skal man også yde de bidrag, som man har evnen til at yde.

Og her er vi fremme ved noget af det, som for mig er kernen i diskussionen om ligningslovens § 33 A. Problemet med ligningslovens § 33 A er netop, at man ikke yder efter evne.

Det har hidtil været sådan, at det har været muligt at opretholde et tilhørsforhold til Danmark med de fordele, som dette indebærer, uden at betale skat til Danmark. Ja faktisk har det hidtil været muligt at opretholde et sådant tilhørsforhold til Danmark uden at betale skat overhovedet – hverken i Danmark eller i udlandet.

Faktisk kan man være endog særdeles vellønnet og have adgang til samfundets tilbud og ydelser uden selv at bidrage med én eneste krone. Og man kan have familie i Danmark, som benytter sig af velfærdssamfundets tilbud.

I forbindelse med Folketingets behandling af skattereformforslagene fik vi som bekendt mange henvendelser om ophævelsen af ligningslovens § 33 A, og nogle af disse henvendelser indeholder ganske illustrative eksempler på, at vellønnede personer har kunnet undgå at betale skat.

Er det rimeligt? Nej det er det ikke, og derfor er jeg også glad for, at denne regel nu er ophævet.

Man må stille sig selv spørgsmålet om, hvad der er vigtigst. Er det vigtigst at fastholde, at et begrænset antal personer kan undgå at betale skat i Danmark eller måske helt kan undgå at betale skat overhovedet? Eller er det vigtigere at sikre, at alle danskere får en skattelettelse, der gør det mere attraktivt at arbejde i Danmark?

Jeg er ikke i tvivl om svaret. Jeg vil hellere se, at alle danskere får en skattelettelse, end at vi fastholder en regel, der kun tilgodeser nogle få.

Jamen er der så slet ikke noget, der vil kunne bringe tvivl i regeringens sind, kunne man så spørge. Jo, det er der da. Regeringen er ikke immun over for argumenter, hvis argumenterne ellers er gode nok.

Derfor har jeg også gentagne gange tilkendegivet, at regeringen vil følge udviklingen på dette område fremover. Og det tilsagn vil jeg også gerne give her i dag. Skulle det mod forventning vise sig, at ophævelsen af ligningslovens § 33 A har meget u hensigtsmæssige konsekvenser, så må vi tage spørgsmålet op til fornyet overvejelse. Det har jeg sagt hele tiden, og det siger jeg gerne igen.

Så er der spørgsmålet om forudsætningerne for de provenuberegninger, der ligger bag forslaget om at ophæve ligningslovens § 33 A.

Jeg vil gerne her slå fast, at de regneprincipper og de regnemetoder, som Skatteministeriet har anvendt i forbindelse med skattereformen, er fuldstændig de samme, som man altid bruger, når man skal beregne de provenumæssige konse-

kvenser af lovforslag på skatteområdet. Skatteministeriet har hverken forsøgt at gøre resultatet værre eller bedre, end de almindeligt anvendte regnemetoder tilsiger.

De metoder, som man bruger, når man beregner de provenumæssige virkninger af et skatteforslag, er på ingen måde nye. Det er naturligvis vigtigt, at vi ved provenuberegningerne sikrer en ensartet behandling af alle forslag. Det skal jo ikke være sådan, at forslag X behandles på den ene måde, og forslag Y behandles på en helt anden måde.

Derfor gør vi tingene på samme måde, uanset om det er det ene eller det andet forslag, der skal beregnes, og uanset hvem der har stillet det.

De regnemetoder, som anvendes ved provenuberegninger, er ikke opfundet af den nuværende regering. Det er metoder, som har været anvendt gennem lang tid. De regnemetoder, som vi i dag anvender, er de samme, som blev anvendt af den Skattekommission, som den tidligere regering i sin tid nedsatte. Og det er de samme metoder, som blev anvendt, da den tidligere regering fremsatte sin Forårspakke 2.0.

Der er ikke noget hemmeligt ved de regnemetoder, der anvendes. Tværtimod, så findes der en vejledning, som tidligere har været gennemgået for skatteudvalgets medlemmer. Jeg skal gerne tilbyde, at vi laver en ny teknisk gennemgang, så nye medlemmer i udvalget får mulighed for at gøre sig bekendt med den måde, beregningerne foretages på.

Der er kort sagt intet nyt under solen, hvad regneprincipper og regnemetoder angår. De beregninger, som Skatteministeriet har foretaget i forbindelse med ophævelsen af lignings-

lovens § 33 A, ville have set ud på samme måde, hvis regeringskonstellationen havde været en anden.

Lad os så se lidt nærmere på regnestykket. Her indgår naturligvis en række faktorer om adfærdsmæssige konsekvenser etc., og her vil konsekvenserne bl.a. være afhængige af den type skatteændring, der er tale om. Er der tale om en progressiv skat? Er der tale om en proportional skat? Hvor store er ændringerne for den berørte persongruppe?

Adfærdseffekterne ved ophævelsen af ligningslovens § 33 A vil naturligvis også afhænge af, hvor stor en merskattebetaling, den berørte personkreds eventuelt vil opleve. Hvis de berørte personer i forvejen betaler en skat i udlandet, som er på niveau med den danske, så må adfærdseffekten alt andet lige antages at være beskedent. Hvis de berørte personer derimod kun betaler en meget lav skat i udlandet, eller de måske slet ikke betaler skat overhovedet, så vil adfærdseffekten selvsagt være langt større.

Vi har imidlertid et praktisk problem. Vi ved, at ca. 5.700 personer er omfattet af ligningslovens § 33 A, og vi ved også, at omkring 5.000 af disse personer får det, som vi kalder fuld lempelse, dvs. de betaler slet ikke skat i Danmark.

De resterende ca. 700 personer får det, som vi kalder halv lempelse. Efter de hidtil gældende bestemmelser får man halv lempelse, når Danmark har beskatningsretten til lønnen i medfør af en dobbeltbeskatningsoverenskomst. Man kommer med andre ord kun til at betale halv dansk skat, selvom det er Danmark, som efter en dobbeltbeskatningsoverenskomst kan beskatte lønnen.

Men vi har det rent praktiske problem, at der ikke umiddelbart findes oplysninger om, hvor meget de pågældende per-

soner betaler i skat i udlandet. Derfor er man nødt til at skønne. Det ene yderpunkt er en beskatning nogenlunde på dansk niveau, og det andet yderpunkt er en beskatning på nul.

Spørgsmålet er, hvad man så skal vælge. Det er klart, at de to yderpunkter ikke kan bruges, men hvor skal man så lægge snittet?

Her må embedsfolkene anlægge en forsigtighedsbetragtning ved beregningerne, og det har de også gjort. Ved provenuberegningerne er man gået ud fra, at der sker en forholdsvis høj beskatning i udlandet, og at den yderligere skat, der skal betales i Danmark, i gennemsnit svarer til 15 pct. for dem, som i dag får fuld lempelse. For personer med halv lempelse bliver der tale om fuld beskatning i Danmark, da Danmark allerede efter gældende regler har beskatningsretten. Dette er som sagt et forsigtigt skøn.

Nu har vi jo fri bevægelighed – og heldigvis da for det – og der vil naturligvis være personer, der som følge af ophævelsen af ligningslovens § 33 A nu vælger at opgive deres fulde skattepligt til Danmark.

Det er jo en mulighed, som man har. Hvis man opholder sig i udlandet med sin familie, kan man opgive sin fulde skattepligt til Danmark enten ved at afhænde sin bolig eller ved at udleje boligen uopsigeligt i mindst tre år.

Det er der givetvis nogle, der vil gøre, og dette er medtaget i beregningerne. Som det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, er det skønnet, at ændringerne vil reducere arbejdsudbuddet svarende til en varig svækkelse af de offentlige finanser på ca. 50 mio. kr.

Hvis vi nu forestiller os, at de 50 mio. kr. ikke holder stik, og at adfærdseffekten er større, så må man kunne formode, at dette er udtryk for, at forskellen mellem den gennemsnitlige danske og udenlandske skat er større end de 15 pct., som vi har regnet med. Eller med andre ord: Hvis merbeskatningen i Danmark viser sig at være større, end vi havde regnet med, vil det alt andet lige betyde, at flere opgiver skattepligten til Danmark.

Men det vil naturligvis ikke være alle, der opgiver den fulde skattepligt til Danmark. Set fra statskassens synspunkt vil vi tabe flere penge på dem, der forsvinder, men vi vil til gengæld få flere penge fra dem, der bliver. Det umiddelbare merprovenu på 415 mio. kr. er således ikke fuldstændig afhængig af, at den gennemsnitlige forskel på dansk og udenlandsk skat udgør det forsigtige skøn på 15 pct., der er lagt ind i beregningen.

Denne mekanisme vil naturligvis også fungere med modsat fortegn, altså hvis forskellen mellem dansk og udenlandsk skat skulle vise sig at være mindre end 15 pct.

Det har jeg illustreret i min besvarelse af spørgsmål 944, som udvalget har stillet. Hvis vi nu antager, at den gennemsnitlige forskel i beskatningsniveauet ikke er 15 pct., men derimod 30 pct., så vil merprovenuet efter adfærd udgøre ca. 400 mio. kr.

Hvis vi i stedet antager, at forskellen kun udgør 10 pct., så skønnes merprovenuet efter adfærd at udgøre 200 mio. kr. Man kan således konstatere, at resultatet er robust overfor beskatningsniveauet i udlandet og den afledte adfærdseffekt.

For de nærmere detaljer vil jeg gerne henvise til min besvarelse af spørgsmål 944.

Derudover er der diskussionen om, hvad der vil ske med de medarbejdere, der fremover vælger ikke at tage på et udlandsophold af kortere eller længere varighed. De vil arbejde i Danmark. Alternativet er ikke, at de går ud i arbejdsløshed. Nej, de vil arbejde i Danmark, og de vil være med til at imødekomme de fremtidige udfordringer i form af øget arbejdsudbud og efterspørgsel af højt uddannet arbejdskraft.

Desuden er det ved udregningen af de positive arbejdsudbudseffekter som følge af skattereformen indirekte forudsat, at det øgede arbejdsudbud på 15.800 personer bliver modsvaret af øget efterspørgsel efter arbejdskraft.

Noget tilsvarende må også gøre sig gældende for de personer, som hidtil har kunnet anvende ligningslovens § 33 A, og som fremover bliver i Danmark. Denne stigning i arbejdsudbuddet vil ligesom ved udregningen af de afledte effekter af skattereformen medføre øgede skatteindtægter for staten.

Som sagt skal man se ophævelsen af ligningslovens § 33 A inden for rammerne af den sammenhæng, som det skal indgå i. Vi kan ikke blot betragte ophævelsen af § 33 A som noget, der svæver frit i luften.

Der har været mange historier fremme om, at nu vil virksomhederne ikke sende medarbejdere til udlandet længere. Jamen er det virkelig sådan, at danske virksomheders muligheder for at operere i udlandet står og falder med, at en lille gruppe medarbejdere kan slippe for at betale skat? Det tror jeg ikke, kan være rigtigt.

Jeg tror meget mere på, at vi generelt skal skabe nogle gode vilkår for vores virksomheder, og det arbejder regeringen på at gøre. Regeringen har en dagsorden om vækst. Regeringen er ikke ude på at gøre det umuligt at drive erhvervsvirksomhed i Danmark, sådan som nogle gerne vil have det til at lyde. Tværtimod, så vil regeringen det modsatte.

Det har vi gjort med en skattereform, som skaber ny vækst, og som skaber flere job i Danmark. Skattereformen sikrer, at almindelige lønmodtagere får mere ud af at arbejde. Og skattereformen bidrager til, at vi hurtigere kan komme ud af krisen.

Som jeg nævnte i min indledning, så skønnes skattereformen på længere sigt at medføre en forøgelse af beskæftigelsen på mere end 15.000 personer, og reformen vil tilmed betyde en varig forbedring af de offentlige finanser på ca. 2,7 mia. kr., så vi får bedre råd til velfærd og investeringer i fremtiden.

Det er vigtige resultater. Det er resultater, som vi skal holde fast i, og det er resultater, som kan medvirke til at sikre, at Danmark fortsat kan have en plads i en globaliseret verden.

Danmark er blevet hårdt ramt af den økonomiske krise. Vi har oplevet fald i produktion, og vi har oplevet fald i beskæftigelsen, siden krisen tog fat i 2008. Vi har også set et fald i investeringerne. Kort sagt, så har Danmark billedligt talt fået sig et skud for boven, og det skal vi arbejde os ud af.

Regeringen har med en række tiltag øget investeringsomfanget i Danmark, både i den offentlige og i den private sektor. Det gælder bl.a. i infrastruktur, energi, klimatilpasning og private virksomheder for at understøtte vækst og beskæftigelse.

Vi har lavet en kickstart, og vi har fremrykket offentlige investeringer. Samlet set skønnes virkningen af de offentlige investeringer og andre tiltag og reformer at understøtte beskæftigelsen med ca. 10.500 personer i 2012 og ca. 21.000 personer i 2013.

Vi har også lavet en skattereform, som nu er gennemført af et bredt flertal i Folketinget. Vi fremmer nu de private investeringer med et såkaldt investeringsvindue, hvor virksomhederne får et ekstra skattefradrag på 15 pct. for investeringer i driftsmidler som maskiner og inventar frem til udgangen af 2013. Vi vil også afskaffe den såkaldte ”iværksætter-skat”, der jo som bekendt blev indført af den borgerlige regering.

Ser vi på beskatningen af arbejdsindkomst, så har vi nu forhøjet beskæftigelsesfradraget ganske væsentligt. Dette er til gavn for alle lønmodtagere. Vi har også indført et særligt beskæftigelsesfradrag for enlige forsørgere. Det er jo den gruppe, der ofte har den mindste økonomiske gevinst ved at være i beskæftigelse. Og vi har forhøjet topskattegrænsen, sådan at færre skolelærere, sygeplejerskere og metalarbejdere fremover skal betale topskat.

Med skattereformen imødekom vi et højt prioriteret ønske hos virksomhederne, nemlig at sænke skatten på arbejde.

Alt sammen noget, der skaber vækst og beskæftigelse i Danmark. Alt sammen noget, som Danmark har brug for.

Lad mig til slut opsummere:

Ophævelsen af ligningslovens § 33 A er et led i en skattereform, som Folketinget for ganske kort tid siden vedtog med et meget stort flertal. Det er en skattereform, som skaber ny vækst og flere jobs i Danmark. Almindelige lønmodtagere får mere ud af at arbejde, og Danmark vil komme hurtigere ud af krisen. Det er kort fortalt den sammenhæng, som ophævelsen af ligningslovens § 33 A indgår i.

Helt grundlæggende så mener jeg, at man skal betale skat i Danmark, når man er fuldt skattepligtig her til landet, og man har en indkomst. Det er nødvendigt, for at vi kan opretholde vores velfærdssamfund og fortsat udvikle det. Den danske velfærdsmodel bygger på et solidarisk princip, hvor man yder efter evne og nyder efter behov.

Men der har hidtil været en bestemt gruppe, der ikke har ydet efter evne. Opholder man sig uden for riget i seks måneder eller derover, har man hidtil kunne undgå at betale skat i Danmark, og var man rigtigt heldig, har man helt kunnet undgå at betale skat overhovedet. Også selvom man havde adgang til velfærdssamfundets tilbud og ydelser. Det kan ikke være rimeligt, og derfor er denne bestemmelse nu blevet ophævet.

Så er der endelig provenuet. Det er klart, at provenuskønnet er forbundet med usikkerhed, men usikkerheden er hverken større eller mindre, end den ville have været, hvis en anden havde siddet i min stol, eller hvis der havde været tale om at andet lovforslag af denne karakter.

Skatteministeriet har anvendt den selvsamme regnemetode ved provenuberegningerne for skattereformens forskellige forslag, som man anvendte i den borgerlige regerings tid. Det gælder såvel for Skattekommissionens arbejde som for den skattereform, der fik navnet Forårspakke 2.0.